Число 7. Рôкъ I.

Пріятель Дѣтей.

Выходитъ въ Коломыи що 14 дней.

Предплата на рôкъ 1881. 2 злр. 50 кр.

Коломыя. ИЛЛЮСТРОВАНЕ ДВУНЕДѢЛЬНЕ ПИСЬМО. 4. липень 1881.

Слово ôтъ издательства.

Отцы и опѣкуны молодого поколѣня заявили у насъ желаніе, щобы газетка наша частѣйше якъ разъ въ мѣсяць выходила. Мы стаемъ ся послушными такому жаданю и издавати будемъ газетку ôтъ сего числа почавши кождого 14. дня. Сподѣваемъ ся однакожь, що почт. Родимцѣ дбаючî такъ о добро свого семейства, не оставлятъ и насъ безъ своей помочи.

Частѣйше издаванье письма потягае за собою такожь бôльшии издержки. Упрашаемъ прото дотеперѣшнихъ нашихъ пренумерантôвъ о скромну доплату 1 злр. пренумераты за р. 1881.

Для новыхъ пренумерантôвъ стоитъ предплата на 1881. р. 2 злр. 50 кр., за надосланьемъ котороп получатъ они „Пріятеля дѣтей“ ôтъ ч. 1. почавши ажь до кôнця року.

Всякіи грошевіи посилки и письма упрашае ся пересилати пôдъ адресою:

„Пріятель дѣтей“
въ Коломыи.

До руского дитяти!

Чому дитя зажурилось,
Чому думку думаешь,
Чижь то ты вже таке бѣдне,
Чи счастя не маешь?

Ой маю я счастя долю,
Но такой сумую,
Бо нашь гараздъ гдесь подѣвъ ся,
Слава ся марнуе.

Тожь журю ся и сумую,
Якъ бы то сдѣлати,
Щобы гараздъ привернути,
Свою славу мати!

А щобъ гараздъ привернути,
Свою славу мати,
То намъ усѣмъ треба крѣпко
О ню щиро дбати.

Тримайможь ся, ру̂скî дѣти,
Всѣ однои волѣ,
А дождемъ ся непремѣнно
Счастливои долѣ.

И Русь свята сновь отжіе,
Не буде бѣдити;
Просвѣтитъ ся и скуѣпитъ ся,
Буде вѣчно жити!

Дмитро Третякъ.

ВЕЧЕРЫ ПОДЪ ЛИПОЮ.

Росказы про руску бувальщину, оповѣвъ для молодежи Сидоръ зъ Покутя.

Вечеръ третій.

На другій день, а бувъ то вторникъ, прійшовъ вже и панъ-отець. Онъ довѣдавъ ся въ школѣ отъ пана учителя о росказахъ старого Онуфрія, а знавъ его не отъ нынѣ, бо самъ числивъ вже якихъ лѣтъ 60, ба и чи не въ однôмъ бувъ вѣку съ Онуфріемъ!... Коли же ôнъ панъ-отця побачивъ, набравъ бôльшу лишь охоту до росказôвъ. Онуфрій саме тогды егзаминовавъ дѣтей, бо хотѣвъ ся пересвѣдчити, чи и понедѣлкову бесѣду они собѣ запамятали.

Онуфрій задавъ таки пытаня: Кôлько сынôвъ мавъ Володимиръ Великій и що ôнъ для Руси сдѣлавъ? — Чи по смерти Володимира сыны его любили ся? — Кто зъ незгоды сынôвъ хôснувавъ? — Кто побивъ Полякôвъ и спасъ Русь? — Якъ пановавъ Ярославъ I. и що мудрого ôнъ для Русинôвъ сдѣлавъ? — Якіи були сыны у Ярослава, и що отець для нихъ сдѣлавъ? — Яку науку давъ Ярославъ своимъ сынамъ, и чи по его смерти сыны услухали его? — Который зъ великихъ князѣвъ бувъ найславнѣйшій и для чого? — Що було причиною ослабленя руского княжества, и яки були послѣдствія того? — За которыхъ то князѣвъ Русь роздѣлила ся на московску и галицку? — Которі були первыми князями галицкои Руси, и который зъ нихъ выбудовавъ мѣсто Галичь?...

Панъ отець слухавъ смѣлі отвѣты дѣтей, тѣшивъ ся дуже, що кожде зъ нихъ хоть короткими словами але все точно оповѣдало. Похваливъ ихъ, подяковавъ Онуфрію за працю, и ôтойшовъ. Якъ охочо хотѣвъ ôнъ зôстати сего вечера пôдъ липою, и зôставъ бы бувъ певно, коли бы дякъ Григорій не закликавъ бувъ его до хорого чоловѣка въ селѣ. Отходячи обѣцявъ, що навѣститъ ихъ еще.

По ôтходѣ панъ-отця Онуфрій такъ дальше рѣчь зачавъ: Не буду вамъ, дѣтоньки, оповѣдати подѣй, якіи переходили на Руси московской, котора возросла въ велике царство, и где владѣе теперъ царь Александеръ III., бо много бы прійшло ся говорити менѣ о ней, я намѣривъ лишь оповѣсти вамъ подѣи нашого краю, где вы родились, где вашî батьки родились, та щобы вамъ черезъ то выяснити, що мы Русины мали на сей земли коли-то такожь своихъ князѣвъ и королѣвъ, що мы мали силу въ рукахъ; було войско руске, бувъ рускій народъ славный. а днесь лишь споминки намъ остались: живемъ пôдъ австрійскимъ правленьемъ, смѣшались съ нами всякіи народы и жіютъ съ нами на руской землицѣ. Но о тôмъ будемъ ще пôзнѣйше говорити, теперь хочу продовжати мôй росказъ.

Вѣдомо вамъ, що князь Володимирко выбудовавъ мѣсто Галичь и засѣвъ туть яко першій князь галицкои Руси; знаете такожь, що ôнъ бувъ сыномъ князя Володимира, а сей знова сыномъ Ростислава, внука Ярославого — тому то и потомки, якî въ Галичи засѣли, называютъ ся Ростиславичами. Кромѣ Володимирка пановавъ въ Галичи такожь Ярославъ и Володимиръ зъ тои же родины.

Володимирко Галицкій и Юрій Суздальскій, яко новî паны, взяли ся крѣпко до дѣла. Не досыть бувъ для нихъ ихъ власный край, они вхопили ся до бôльшого, — назвали ся даже Великими князями, и зъ за горяча звернули свои очи на Кіевску Русь.

Тутъ княживъ Всеволодъ Ольговичь, и сей не радо спозиравъ, якъ Володимирко ôтъ полудня, а Юрій ôтъ пôвночи его край обскубуютъ, якъ слава и повага Великихъ князѣвъ съ кождымъ днемъ зменшала ся. Хотѣвъ було Всеволодъ Володимиркови ôдобрати его край, найшовъ его съ Уграми, но то не удало ся ему. И наслѣдникъ Всеволода, великій князь Изяславъ, хотѣвъ его усмирити, но стративъ еще свого краю (нынѣшну Молдавію и Бесарабію) до Володимирка. Русь галицка розширила ся ôтъ Карпатъ ажь до рѣки Днѣпра. Усилованье Володимирка, прилучити землю Воланьску, где владѣли Мономахи, не удало ся. Умеръ въ р. 1152. По немъ слѣдовавъ сынъ его Ярославъ.

Ярославъ бувъ то князь мудрый, добрый и справедливый. Чоловѣкъ мае сѣмъ смыслôвъ,

а Ярославъ чейже мавъ ихъ ажъ ôсмь, про тое названо его Осмомысломъ. Пановавъ мудро, мудрѣйше, якъ его отець. Бачивъ ôнъ на все; знавъ, що въ краю дѣе ся, що нарôдъ потребуе; знавъ, що нарôдъ то цѣла пôдпора краю. Длятого торговля и промыслъ процвитили, кораблѣ галицкіи ишли Днѣпромъ ажъ на Чорне море, а зъôтси Дунаемъ до Грекôвъ и Угрôвъ. Не бувъ Ярославъ лакомый на чужій краѣ, бо мавъ свого досыть, длятого такожь никто не нарушавъ и его власности, ба еще рады шукали у него сусѣдній князѣ и за его радою выберали даже Великихъ князѣвъ. Словомъ, всѣмъ було добре за Ярослава, особливо боярамъ, котрі загадали вознести ся по-надъ князя. Таке бачили они у своихъ сусѣдôвъ Полякôвъ и Угрôвъ, и за ихъ прикладомъ ишли; не шановали простого народа, ба еще и самого князя на старі его лѣта затурбовали и грôбъ ему предбали.

Володимиръ II. сынъ и наслѣдникъ, зовсѣмъ не бувъ подôбный до отця: пановавъ зле, длятого Галичане выгнали его зъ краю, а на престолъ поставили Романа, князя Волыньского. Володимиръ возвавъ на помôчь угорского князя Белю, котрый однакожь пôдъ предлогомъ помочи загадавъ бувъ Галичь для себе позыскати. И стало лихо на галицкой земли, бо Угры бѣду творили. Зъ того користаючи, Володимиръ получивъ ся съ Нѣмцями и Поляками, вернувъ до краю, а Галичане раді вже були побачити его знова на престолѣ, бо Беля накидувавъ имъ на князя сына свого Андрея. Володимиръ изгнавши Угрôвъ, княживъ решта лѣтъ уже лѣпше. Не зробивъ вправдѣ ничого нового, но и старого не попсовавъ. Умеръ въ р. 1198.

Земля галицка, мечемъ Володимирка розширена, Ярослава мудрымъ правленьемъ укрѣплена, тѣшила ся еще и за Володимира II. гараздомъ. Була она богата и було за що удержати стале войско; простый нарôдъ не лѣновавъ ся працѣ, бо князѣ научили ихъ обробляти поле и годовати худобу. Заводили всюда школы, ставляли церкви и помагали въ торговли и промыслѣ. И та то земля по смерти Володимира II. зôстала безъ опѣкуна, а буйні бояре лихо стали робити простому народу. Угры и Поляки бачивши таке, заразъ звернули очи на Галичь, и уже хотѣли его розшарпати, коли бояре и мѣщане галицкі опамятали ся, и закликали чимъ скорше на престолъ князя Волыньского, котрого еще передъ тымъ собѣ бажали. Нимъ бувъ Романъ Мстиславичь, правнукъ Мономаха зъ Рюриковичѣвъ.

Дальше буде.

СЛОВА БАБУСИНІ.

Щиру правду повѣдала
Разъ бабуся стара,
Вже минула-сь, спочивае,
Най перомъ ей земля.
„Слухай сынку, якъ зазуля
„Въ першій разъ на веснѣ
„У садочку закуетъ тя,
„Рôкъ цѣлый такъ тобѣ
„Ме минати. Мавъ-есь грошѣ,
„То мошенка твоя
„Повна буде — не зазнаешь,
„Що то жить безъ гроша.
„Но якъ сынку закуетъ тя
„Зазуля у слезахъ
„У разъ первый, тогды сынку
„Ой тобѣ горе й ахъ!
„Рôкъ цѣлый тобѣ судило-сь
„Выливать жаль слезôвъ;
„Боже, тяжко то зносити,
„Ты минути-сь готовъ!

Правду бабуся казала,
Я давно-сь преконавъ:
Разъ ходивъ я по садочку
На веснѣ, и не мавъ
У мошонцѣ ни шеляга,
Ни въ серденьку любви,
Анѣ долѣ... Чую „ку—ку!“
Ой гôркі мои дни!
Рôкъ цѣлійській мошеночка

Порожна, безъ гроша,
Знать не хоче невѣрная
Дѣвиця молода.
Вже та доля обминае
Якъ заразу мене.
Ой, зазуле, кокошечко,
Ой бодай же тебе!
Въ злу годину закувала-сь
Въ первый разъ у гаѣ,
Въ горю, въ жалю ой минають
Дни и ночи мои!

Правду бабуся казала,
Ей слово святе:
„Якъ ти першій разъ зазуля
„На веснѣ закуе,
„Такъ видитъ ся тобѣ сынку:
„Памятай рбкъ цѣлый!
„Щиру правду тобѣ кажу,
„Цвѣте мой дорогій!

Данило Млака.

Александеръ III. царь Россіи.

По смерти царя Александра II. вступивъ на престолъ въ Россіи сынъ его, Александеръ III на дни 1. рус. марта 1881. Онъ родивъ ся 26. лютого 1845. г. зôставъ отже царемъ маючи лѣтъ 36. Жена его называе ся Маріею, и есть дочкою дунского короля.

Купно на ярмарку.

Повѣстка.

Въ однôмъ мѣсточку ôтбувавъ ся ярмарокъ. Цирилька и Осипко просили родителей, щобы имъ позволили ѣхати туды съ тѣткою, бо собѣ за узбиранѝ грошѣ хотѣли забавокъ накупити, и придивити ся такъ всегда для дѣтей забавному собраню множества людей. Получивши позволенье, и перечисливши грошѣ свои, выѣхали усчастливленѝ дѣти. Що то за радôсть, коли станули въ мѣсточку: людей полно, крамôвъ множество, а въ нихъ такіи красніи рѣчи!

Осипко скорый и живый, що лишь побачивъ, то хотѣвъ куповати: тутъ ему подобавъ ся коникъ шкôряный, тутъ бляшана шабля, тутъ трубка въ слимака скручена; куповавъ одно по другôмъ, якъ долго ему грошей старчило, а коли уже ничь не було въ ворочку, не хотячи дальше дивити ся на тое, чого посѣдати не мôгъ, сказавъ до сестры:

— Но спѣши ся, Цирилько, съ своими справунками, бо уже часъ до дому.

— Заразъ, заразъ, — ôтповѣла Цирилька, — видишь, купила я уже гребѣнь для нашои Марысѣ, встяжку до чипка для Томашевои, и книжочку для ей хлопчика; божь и имъ треба привезти гостинецъ зъ ярмарку, але еще ничь не маю для себе. Посовѣтуй менѣ, Осипку, що маю купити, чи ляльку, чи господарство, чи еще що инного?

— Купи ляльку, зробишь ей амазонку; я ей часомъ пожичу коника: побачишь якъ красно ѣздити буде!

Коли такъ розмавляли, малый якій хлопчина, убого убраный, перетискавъ ся черезъ толпу; ажь тутъ одинъ селянинъ обертаючи ся нечаянно, вытрутивъ ему логтемъ нехотячи фляшечку, котору державъ въ руцѣ. Голосно и гôрко заплакавъ хлопчина, а заламуючи руки нарѣкавъ гôрко.

Обступили его люди выпытючи ся цѣкаво, яку бы ôнъ шкоду понѣсъ?

— О, велику, велику! я нѣсъ фляшку съ лѣкарствомъ для бѣднои матери моей, и тая менѣ стовкла ся!

— Но, щожь робити! — говорили люди — то иди до аптыки, нехай тобѣ дадутъ другу.

— А за що?... грошей не маю!

— То верни ся по тіи до дому!

— Милю дороги? ахъ мôй Боже! колижь то буде! а докторъ велѣвъ спѣшитися и..... додавъ тихше — кто знае, чи тамъ въ дома суть еще грошѣ на другу фляшку!...

Цирилька слухала все то въ мовчаню, теперь приближила ся до хлопчика и вопросила:

— Кôлькожь то лѣкарство стояло?

— Три злр. и 20 кр., паннунцю, — ôтповѣвъ съ плачемъ хлопчина.

Цирилька сягнула до ворочка, ôтчислила грошѣ, и всунувши ихъ въ руку убогого хлопчика, завернула ся въ сторону крамôвъ, щобы не чути, якъ ей дяковавъ. За решту грошей купила собѣ иголъ и пачку медôвникôвъ, и весела и счастлива вернула до тѣтки.

Коли приѣхали до дому, Осипко порозставлявъ свои забавки на столѣ, а

мати оглядаючи кожду, пытала о цѣну, и въ конець сказала:

— Видно, що ты скорый, о половину переплативъ ты все. А Цирилька?

Дѣвчатко показало свою малу орудку, а мати дивовала ся, що такъ дешево купити ихъ умѣла.

— Але — сказала — що купила ты для себе? чи ничь бôльше лишь тіи мемôвники?

Цирилька спустила очи и зачервонѣла ся, а Осипко доложивъ:

— О! купила еще фляшку лѣкарства!

— Щожь то значитъ? — вопросила мати.

Тутъ Осипко оповѣвъ все, а мати съ восторгомъ цѣлуючи дочку, сказала:

— Такъ дѣлай всегда, Цирилько, бо забавка мине ся, але благословеніе людское и Божое на цѣле житье зôстане, а то тôлько добрыми дѣлами купити собѣ можна.

Т.

БУЗЬКО.

(Дальше.)

Голосъ, якій бузько выдае, есть охрыпле сыченье. Рѣдко можна его почути, найчастѣйше ôтзываютъ ся въ той способъ лишь освоенѝ бузьки, а то тогды, коли хотятъ велику радôсть показати. Звычайно выражае бузько свои чувства и умысловѝ взрушеня клекотомъ; клекоче ôнъ то довше, то коротше, скорше або легше, то сильнѣйше то слабше, клекоче зъ радости и въ фрасунку, коли ему голодъ докучае и коли ся наѣвъ, а клекоче всегда инакше. Молодіи выдаютъ найперше голосы лишь мало звучнѝ, якесь нибы сыченье чи пищенье.

Межи собою бузьки не заховуютъ ся однаково: однѝ зъ нихъ суть згодливѝ и терпятъ ся взаимно, закладаючи даже гнѣзда въ близкôмъ сусѣдствѣ, наколи иншіи не терпятъ ся черезвычайно. Часто нападаютъ они чужіи гнѣзда и убиваютъ молодіи. Также, коли ôтлѣтаютъ на зиму въ теплѝ краѣ, забиваютъ хорыхъ а именно такіи, которѝ бы не выдержали трудôвъ подорожи, такожь и освоенѝ, которѝ не хотятъ прилучити ся до тои вандрôвки. Пострѣленый бузько боронить ся ôтважно до послѣднои хвилѣ житя. Для меншихъ звѣрятъ есть ôнъ всегда небезпечный, коли ихъ подибае на екскурзіи за лупомъ, хоть на нихъ николи не полюе. Однакожь и малѝ непріятелѣ роздражненѝ стаютъ ся часто для бузька небезпечными.

На одной стодолѣ ôтъ давна бузьки мали гнѣздо, не дôзнаючи ôтъ никого жадной непріятности. Одного однакожь дня молодіи бузьки уже досыть дорослѝ не мали ничь лучшого до дѣланя, якъ ловити лѣтаючѝ коло нихъ пчолы. Родичей не було тогды коло гнѣзда. Случайно надлетѣвъ понадъ гнѣздомъ рôй пчôлъ

зъ поблизкои пасѣки. Бузьки поликали ихъ тôлько, кôлько въ скорѣ уловити могли. Решта пчôль розгнѣвана тымъ розбоемъ, хотячи пôмстити ся дôзнанои кривды, лѣтала хвильку наоколо бузькôвъ, при чôмъ знова неодна зъ нихъ дôстала ся до ихъ дзюба, въ конець ôтлетѣли. Здавало ся, що на тôмъ конець. Не задолго однакожь бôльша громада пчôль прилетѣла, а за нею надтягали щоразъ свѣжіи вкрѣпленія и нападали такъ завзято на молодіи бузьки, що мимо неустанної обороны такой пчолы такъ густо ихъ обсѣли, що майже пѣря не було знати на нихъ. Въ той критичной хвили повернули старіи. Мусѣли они вже зъ далека видѣти, що ся дѣяло съ дѣтьми, коли съ подвôйною прилетѣли скоростію, но мимо дзюбаня, бятя крилами и всякихъ инпшихъ способôвъ уживаныхъ до увôльненя дѣтей ôтъ тыхъ малыхъ напастникôвъ, не змогли ихъ освободити. Потовченѣ пчолы густо окрывали гнѣздо, а молодіи були такъ поколенѣ, що мусѣли загибати. Бобра та не повторила ся уже бôльше, и гнѣздо бузькôвъ въ слѣдуючихъ лѣтахъ знова було заняте, однакожь чи черезъ тіи самѣ бузьки, не извѣстно.

Любезнѣ дѣточки! возмѣтъ собѣ зъ сего примѣръ, и знайте о тôмъ, що треба всегда въ згодѣ а даже съ слабшими ôтъ васъ сотворѣнями жити. Грѣхомъ есть пакости кому дѣлати, бо часто кара тяжка за то спасти може.

Дальше буде.

ДОРОГОЦѢННѢ КАМЕНѢ.

Часто говоримъ и другимъ прислухуемъ ся, якъ розмавляютъ о дорогихъ каменяхъ — брилянтахъ, котрѣ радо переховуютъ ся по цѣсарскихъ, королевскихъ та княжескихъ дворахъ, а еще лучше по дворахъ богатыхъ миліонерôвъ, що то моглибы цѣле житье метати пригорщами грошѣ черезъ ôкно на улицю, тôлько рѣдко коли приходитъ вамъ на гадку поставити собѣ вопросъ: а длячого тіи каменѣ такѣ дорогѣ?....

Нехай васъ, дѣтоньки, кто запытае ся въ подôбный спосôбъ, а знайдете ся въ прикрôмъ состоянію, не знаючи, що на тое отповѣсти и готовый соромъ для васъ и для насъ! А може бути, що скажете такъ: Дорогоцѣннѣ каменѣ маютъ длятого таку велику вартôсть, бо не такъ легко всюди знайти ихъ можна, и найчастѣйше походятъ зъ далекихъ краѣвъ, куды трудно дôстати ся кождому черезъ широкѣ моря и высокѣ горы, не маючи въ калитѣ того, за що родичѣ нашѣ намъ „Пріятеля дѣтей“ предплачуютъ.

Добре! — отповѣмъ вамъ на тое — угадали вы одно и друге, що лучше и не можна, але есть богато инпшихъ рѣчей, якѣ зъ ôттамъ приходятъ, а прецѣнь коштуютъ часомъ дешевше, якъ нашѣ краевѣ товары. Щобы вы колись не потребовали соромити ся, але еще и другимъ могли оповѣсти где що о збиткобыхъ предметахъ, то послухайте съ увагою, а я буду старати ся вамъ все докладно пôсля возможности пояснити.

До дорогихъ каменѣвъ належатъ: диамантъ, корундъ, смарагдъ, топасъ, хризоберилъ и ихъ ôтмѣны. Не мали бы они великои цѣни, если бы не зважати намъ на тое, зъ чого они складаютъ ся, мѣстятъ бо въ собѣ неразъ частины минералôвъ, съ якими майже щоденно встрѣчаемъ ся, якъ: вапно, глинку, кремень, желѣзо и инпшѣ; видъ отже, въ якôмъ тіи складовѣ части уже въ земли появляютъ ся, пôдноситъ ихъ цѣну до надмѣрнои высокости.

Дальше буде.

Домовй забавы дѣтей.

(Списавъ Дмитро Вѣнцковскій.)

IV. Двозначники.

Нынѣ будемъ згадовати двозначники.

Якъ условились уже, казали выйти Ивасеви до другой комнатки за дверѣ, а решта оставшй въ комнатѣ, стали шептати, радити ся, смѣяти ся, ажь доки его знову не прикликано. Ивась вôйшовши почавъ чергою пытати:

До якого то царства належитъ?

До царства звѣрятъ, сказано.

До чого потреба его?

Потреба дуже при змѣнѣ воздуха.

Якъ то любишь?

Коли есть въ моей шклянцѣ.

Дай заставъ неборе, по твоей бесѣдѣ догадуюсь, що то кожушокъ.

Махась кинувъ до кошика оловець яко заставъ ôтъ себе, и вийшовъ за дверѣ, бо на него выпало ôтгадовати. Оставшй въ хатѣ стали на ново нараджати ся.

Дано знакъ и Михась вôйшовъ.

Якъ то любишь? запытавъ Мариню.

Коли мягоньке, довге, ôтповѣла дѣвчина.

А ты?

Коли ясне и блищаче.

Хлопчикъ задумавъ ся глубоко; не можь ôтгадати.

Чи то до звѣринного царства належитъ?

До звѣрятъ и минералôвъ.

Чи то ходитъ?

Нѣтъ, то носитъ ся.

А кто носитъ?

И женщины и мужчины.

Ей, я того не ôтгадаю!

То давай другій закладъ (фантъ), и еще разъ иди за дверѣ. А щобысь знавъ, що двозначникомъ була коса.

Теперъ уже для Михася наумысно добрано легкій двозначникъ, що го пôзнае ся зъ упору, въ довгой бороды, що на немъ звычайно сѣдитъ фѣрманъ, и теперъ ôтгидавъ ôнъ, що то есть козелъ.

По немъ выйшла Мариня, а хоть для ней добирано найтруднѣйшихъ выраженій, хоть каждый старавъ ся запутати и забаламутити ею, то все удала ся ей счастливо розвязка, якъ: Каменець, Бѣлый камень, Золота липа и др.

Довга забава така продовжала ся, а кожде зъ дѣтей збирало всѣ свои вѣдомости историчнй, географичнй и природнй, щобы другого тôлько въ клопôтъ впровадити. Словомъ, що тôлько могло мати подвôйне значенье, вышуковане старанно и описуване осторожно, вэмôцняло память и поостряло увагу дѣтей. Коли же въ кошику бувъ уже спорый жмытъ заставôвъ складаныхъ тыми, що не умѣли складно ôтгадати, або при котрыхъ ôтгадало ся, приступлено до другои части забавъ, то есть до выкупу заставôвъ. Но же того вечера уже було пôзно, ôтложено то до вечера другого.

Шарада.

Перве съ другимъ — добре обертаесь,
Трете съ другимъ — до очищеня бруду
уживаесь
Четверте съ третымъ — утворене въ
землѣ черезъ природу,
Або черезъ людей або черезъ воду.
Все есть мѣсто лежаче надъ тымъ,
Що есть часто пострахомъ дѣтямъ змымъ.

Зеновія Криницка.

Магическій квадратъ буквъ.

о	о	о	о
л	л	в	в
д	д	н	н
и	и	и	ю

Розвязанье загадокъ зъ ч. 6.

I. Решето: — II. Волы въ плузѣ. — III. Диркачь.

(При надбсланю розвязаня въ цѣли полученя преміи треба точно подати свое имя и прозвиско.)

Издатель и редакторъ Исидоръ Трембицкій.

Зъ печатнѣ М. Бѣлоуса въ Коломыи 1881